

Da der imidlertid fra Fiskeriets Repræsentanter rejste sig en ikke nærmere begrundet Protest mod den paatænkte Ordning af Forsikringsforbundets Afdeling B., og da disse Repræsentanter udtalte, at de vilde foretrække den nugældende Ordning fremfor den foreslaaede, kom Forslaget, der ikke havde fremkaldt Modstand fra Skibsfartens Repræsentanter, ikke frem til Afstemning.

Med Hensyn til det andet fra Fiskernes Side rejste Krav skal man bemærke, at Raadet bestemte maa afvise den Tanke, at Personer, der er antaget til at arbejde for en Fisker under samme Vilkaar som andre Lønarbejdere, i Henseende til Ulykkesforsikring skulde behandles anderledes og ringere end andre Lønarbejdere. Overfor det fra Fiskeriets Repræsentanter stærkt hævdede Ønske om, at alle selvstændigt erhvervsdrivende Fiskere altid skal have Erstatningen beregnet efter samme Aarsløn, uanset om de midlertidigt fisker under Forhold, der efter hidtidig Praksis maa medføre, at den ene Fisker anses som forsikringspligtig Arbejdsgiver for den anden, har man dog ikke anset det for rimeligt absolut at fastholde sin Modstand, men man har kun kunnet indgaa paa en Ordning, hvorefter saadanne Personer behandles som selvstændigt erhvervsdrivende (d. v. s. faar Erstatningen beregnet efter en Aarsløn af ikkun 1 200 Kr.); i de Tilfælde, hvor de paagældende faktisk er forsikrede efter den nuværende Lovs § 66 C's og F's Bestemmelser, og hvor de paagældende beskæftiges paa Fiskerfartøjer og lønnes med Procenter eller Andel i Fangsten. Hvor et saadant *Partfiskeri* foreligger, vil man, uden at komme særlig i Strid med den almindelige Opfattelse af et Arbejdsforhold, kunne betragte alle de paagældende som selvstændigt udøvende Fiskererhvervet, og man vil i saadanne Tilfælde kunne forsvare at lade den i Ulykkesforsikringslovens § 40, sidste Stk. udtalte Grundsætning om, at en Arbejdsgivers Forsikring gaar forud for den af den forsikrede tegnede Forsikring, blive modificeret derhen, at den forsikredes Forsikring gaar forud for »Arbejdsgiverens«, d. v. s. Skibsejerens pligtige Forsikring. Denne Ordning er der opnaaet Enighed med Fiskeriets Repræsentanter om, og man har foreslaaet den dertil sigtende Lovændring ved den skete Tilføjelse til Lovens § 40, sidste Stk.

Som bebudet i Raadets Skrivelse af 20. Maj f. A. til Ministeriet har man foreslaaet Ændringer vedrørende Betingelserne for at kunne tegne *frivillig Forsikring* efter Lovens § 53 og § 73. De nugældende Bestemmelser, der knytter sig til Forsikringstagerens Indkomstforhold, har vist sig meget vanskelige at administrere, og de vil frembyde stedse større Tvivl, jo længere Tid der hengaar efter Tegningen af Forsikringerne, idet man, for at afgøre om en Forsikring har Gyldighed efter Lovens Bestemmelser i § 53 eller § 73, vil være nødsaget til at indhente Oplysning om Forsikringstagerens Indkomstforhold, saa vel paa Tegningstiden som i de siden da forløbne Aar.

Naar Statstilskudet til saadan Forsikring — som hidtil — bliver gjort afhængig af de paagældendes Indkomstforhold, vil der ikke knytte sig anden Interesse til Afgørelsen af Spørgsmaalet, om Forsikringen har Gyldighed efter Lovens Bestemmelser end den, om Tilfældet skal behandles af Raadet paa almindelig Vis eller i Henhold til § 15, eller om Tilfældet skal behandles af det paagældende Forsikrings-selskab selv. Da det er en Betingelse, at disse Forsikringer kun kan tegnes efter den i § 41, 4de Stk. fastsatte lave Aarsløn, vil der næppe være nogen Fare for, at Raadet, selv om man helt sletter de nugældende Betingelser for Tegning af frivillig Forsikring, vil faa væsentlig flere Sager at behandle end hidtil, og da den Kendelse, Raadet oppebærer for Behandling af Sager i Henhold til Lovens § 15, er meget lav, vil en Opgivelse af de nævnte Betingelser overhovedet næppe medføre nogen Udgift for Statskassen. Raadet har derfor stillet Forslag om, at enhver selvstændig erhvervsdrivende, det være sig i Industri, Haandværk, Handel eller Landbrug, der maatte ønske at tegne en frivillig Forsikring efter den nævnte lave Aarsløn og faa det ham eventuelt overgaaede Ulykkestilfælde behandlet af Raadet, skal kunne tegne en saadan Forsikring.

Som meddelt i den foran nævnte Skrivelse af 20. Maj f. A. til Ministeriet, kan Raadet fuldstændig godkende Rigtigheden af den historiske Skildring, som Dansk Sejlskibsrederi-Forening i sit til Ministeriet i sin Tid indsendte Andragende har givet med Hensyn til den i sin Tid foretagne Forandring i Reglerne for Beregningen af *Statstilskud til den mindre Skibsfart*.

Man skal særlig henlede Opmærksomheden paa, hvad der angaaende Statstilskud til Sejlskibsfarten blev udtalt i Bemærkningerne til Forslag til Lov om Søfolks Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i den ordentlige Samling 1904 (Folke-